

LA SENYERA FEDERAL

PORTA-VÈU DE LA JOVENTUT REPUBLICANA FEDERAL

Any III

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

August, 14, baixos

No responem dels articles firmats.

Tarragona 4 de Mars de 1909

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Catalunya y Nacions ibèriques,
trimestre. 1'50 plas.
Extranger. 12'00 »

Nom. 74

Notes setmanals

Del Mestre

Per els nostres.

Fa pocs dies, un article den Marius Aguilar, publicat en les columnes de *El Poble Català*, ferint les fibres mes sensibles del cor nostre, feia vibrar la nostra ànima catalana y pujava una llàgrima ardentíssima als nostres ulls y una glopada amargantíssima a nostre gorja.

Era el tal article un plany dolorós y ené gic per la memòria d'aquells autonomistes catalans que purga i en el des'erro o en la engàstula una hora de sinceritat incompressiva.

Les lletres vibran es transmetien els seus moviments vibratoris al nostre esperit y es formava un gran cercle impregnat d'un alt magnetisme patriòtic en tant que nosaltres ens sentiem forts, invincibles, pel contacte dels uns ab els altres.

En tal disposició d'esperit va semblar-nos feblesa pregant als nostres diputats y senadors, als diputats y senadors de Catalunya, que posessin la seva intersecció, la seva influència, en favor den Josep Baró y demés companys de mariñologi. Dispensí el bon amic Marius, a nosaltres ens semblá que podiem, que tenim el dret d'ecrigir als qui tenen una potestad delegada per nosaltres — que intervinguin, que demanin, que aboguin per la liberació dels nostres companys, dels nostres germans de comunió au'ònoma.

Y avui ens hi refermém més arreu en aquesta creença. La diputació catalana sembla que hagi acabat llurs tasques: els de la dreta per la consecució de la llei d'Administració, els de la esquerra per la infructuositat dels seus esforços.

Tornarán les sessions ensopides de la política espanyola y els elements tebis de la nostra causa se desfarán com bolado en sucre per no apareixer mai més en nostre camp.

Què més propi, què més natural ni més llògic que una forta campanya, no ja contra la famosa llei de jurisdiccions, tota vegada que avui es impossible derogarla, sino una campanya de liberació d'amnistia, de perdó per tots els qui sufreixen les conseqüències d'aquella llei.

An' aquesta campanya debem sumarnoshi tots els catalans, els blancs y els negres els de la esquerra y els de la dreta, els del mitj y els de les vores.

Solzament així es possible que tornem a abrassar als companys nostres, als que avui son benaventurats perque pateixen persecució per la justícia.

El consentimiento. (1)

Nosotros no tenemos una vara de medir para las colectividades y otra para los individuos. Opinamos que para los individuos, como para las colectividades, hay una misma moral y un mismo derecho.

Sin el libre consentimiento de dos ó más hombres no hay sociedad posible; sin el libre consentimiento del varón y la hembra no lo es ni la familia con ser en cierto modo obra de la naturaleza. Como crimen de les linajes tendríamos ahora el rapto ó la compra de la mujer, practicados en algunos pueblos. No acertamos a concebir cómo sin el libre consentimiento puedan legítimamente fundarse sociedades políticas.

La falta de consentimiento vicia todo contrato: basta á los ojos de la misma Iglesia para disolver los matrimonios y anularlos como si no hubieran existido. No acertamos tampoco á comprender por qué no ha de vivir y destruir sociedades como las naciones.

Lo que es vicioso desde su origen no cabe que convalezca por el transcurso del tiempo; pero es indudable que lo que viciosamente se funda cabe que convalezca por la voluntad de los fundadores, es decir, por un nuevo contrato. Tampoco acertamos á comprender por qué las sociedades políticas viciosamente fundadas no se ha de procurar que pierdan por un nuevo contrato el vicio de origen.

Si por el consentimiento, se dice, se forma la sociedad política, es consiguiente que por el disentimiento se deshaga. Y ¿quién lo duda? Al Norte de España hay un pueblo que difiere totalmente de nosotros por su raza, por su lengua y por la índole y el desarrollo de sus instituciones y sus costumbres. Este pueblo, el vasco, ocupa las dos vertientes de los Pirineos, y pertenece parte á España, parte á Francia. Si un dia se propusiese constituir una nación y Francia y España estuvieran conformes en disgregarlo de su respectivo territorio, obvio es que por el disentimiento de las dos naciones sería posible establecer una nueva nación, reino ó república.

No consideraba Lincoln legítima la separación de los Estados del Sur que contra él se rebelaron, y estaba en lo firme. Allí esos estados forma-

ban por su consentimiento parte de la república, y es principio de derecho que los contratos no se rompen por la voluntad de una sola de las partes.

Dícese también que de aplicarse ahora el libre consentimiento á la reconstitución de España, nacería el caos, pues cada pueblo se querría unir á su antojo á la provincia ó á la región que le agrada, sin consideraciones de lugar ni tiempo. Los que tal afirman hablan de la nación como si fuera una jaula de locos, y nosotros no creemos que lo sea ninguna de nuestras agrupaciones políticas. Hay, por lo contrario, entre nosotros un espíritu regional tan pronunciado, que ha surgido de algunos años aca una escuela que toma el regionalismo por fin de su política.

Es aún más extraño el temor de que la nación en este caso se disgregase, pues los que lo tienen ó afectan tenerlo son los que más la presentan como una obra de granito, fruto de la lenta labor de los siglos. Obra tan fuerte, cómo se habría de quebrar ni hacer pedazos por que se la sometiera á tal ó cual procedimiento? Ni quién la habría de comprometer? Los federales no, puesto que federar es unir y no desunir, y lejos de querer amenguar la nación, aspiran á constituir los Estados Unidos de Europa; los unitarios menos, ya que la unidad es la dama de sus pensamientos.

Nosotros quisieramos, por otra parte, que los que combaten nuestro principio nos dijeran de una vez si están por el de la fuerza ó por la teoría de los hechos consumados, que es lo que la viene sancionando desde remotos tiempos.

Nosotros, la verdad sea dicha, no comprendemos esa especie de fetichismo que por las actuales naciones se siente. Se considera mudables los dioses, los reyes, las formas de gobierno, los organismos sociales, las bases de la propiedad; y no las naciones? Es tanto más de extrañar ese fetichismo, cuando ninguna nación ha obedecido al formarse á criterio alguno y todas han sufrido numerosas transformaciones en el dilatado curso de los siglos. Preguntad á esos mismos fetichistas si creen acabada nuestra nación siendo independiente Portugal y estando Gibraltar en poder de los ingleses, y os contestarán negativamente. Preguntad á los franceses si no creen menoscabada la suya desde que el imperio germánico se apoderó de la Alsacia y la Lorena, y os dirán que con el fin de reconstruir la seva interpretació de la tan discutida teoria del pacte, de la qual té molt agent un equivocat concepte.

Indudablemente muchos hombres son idólatras por naturaleza. Caídos sus dioses, les faltaba un ídolo, y han puesto en el altar de sus derruidos templos la imagen de las naciones. Se ha celebrado hace poco en Roma dos Congresos de la Paz. Ninguno se ha atrevido á abordar la cuestión de las nacionalidades, y los dos han obtenido por justo premio de sus afanes las carcajadas de Europa.

La condemna den Redón

Ab motiu de la sentencia dictada per aquesta Audiencia Provincial en el procés contra nostre dignissim amic y company En Pere Redón, la premsa amiga de la raó y de la veritat s'expressa ab termes laudatoris peral nostre amic.

Retallém a continuació lo que'n diuen d'aquest assumpte variis dels periòdics que'n honren ab el cambi, y's hi remerciem les paraules que dedican al nostre bon company.

De *Catalunya Nova*, d'aquesta ciutat:
«L'Audiencia Provincial ha dictat sentencia en el procés que's seguia contra'l regidor y estimat amic nostre D. Pere Redón.

Se l'absol del delict de'atentat per la bofetada que pegá a l'Arcalde y se'l condemna com autor d'un delict de desordre públic a quatre mesos d'arrest y 150 pesetes de penyora.

L'accusació privada ha interposat recurs de casació per infracció de llei.

Molt celebrariem quel Tribunal Suprem absolués lliurement a l'amic Redón, y ab nosaltres tot el poble de Tarragona.»

Además, el nostre estimat confrare reproduceix en lloc preferent un article que publica a l'endemà del fet a Cà la Ciutat, y publica un resultando y un considerando de la sentencia y acabá ab el següent comentari:

«Senyor Governador Civil y senyor Marquès de Grigny: El Sr. Prat continua essent Arcalde de Tarragona?»

De *La Reconquista*, d'aquesta ciutat:
«La Audiencia Provincial considera la bofetada dada por el Sr. Redón al alcalde como una simple falta, pues éste con su conducta se despojó de sus funciones de autoridad y condena al Sr. Redón á cuatro meses y un dia de arresto mayor y multa de 150 pesetas por el delito de desórdenes públicos.

Sentimos el percance.»

De *El Pueblo*, de Tortosa:
«PEDRO REDON:
Amigo: nuestra mano y nuestro pesame. Nosotros nos honramos en estrechar las manos que abofetean, cuando se recibe un insulto, meñinos ingles al anoy

Si condena es su timbre de gloria.»

**

De *El Federal*, de Sabadell:

«El nostre bon amic y corregional, regidor del municipi de Tarragona, don Pere Redón, ha sigut condemnat a quatre mesos d'arrest major y 125 pessetes de multa, per considerarsel autor d'un delict de desordre públic.

Ademés se passaràl tant de culpa al jutjat municipal, per haver donat una bofetada a l'arcade.

Sentim vivament la condemna del volgut amich, y'n posém per complert a les seves ordes.»

**

De *El Baix Penadés*, de Vendrell:

«Nostre amich el regidor de l'Ajuntament de Tarragona En Pere Redón, a qui se li seguia causa per haver donat una bofetada a l'arcade de dita ciutat, que li havia dirigit grossos insults, ha sigut condemnat per l'Audiència provincial a quatre mesos d'arrest major y a 125 pessetes de multa, considerantlo autor d'un delict de desordre públic, y absolvientlo per lo de la bofetada, que s'ha considerat no més com una falta.

Sentim de totes veras la condemna que ha caigut sobre l'amich Redón.»

**

De *El Nuevo Régimen*, de Madrid:

«A fines de la setmana última se vió ante la Audiencia de Tarragona la causa seguida contra el concejal de aquél Ayuntamiento, nuestro amigo y corregional D. Pedro Redón, por supuesto atentado contra el alcalde.

Mantuvo la acusación privada D. José Mir Miró y defendió al procesado D. Julián Nougués.

La acusación pedía cuatro años de prisión, el fiscal dos y el defensor la absolución.

El Sr. Redón afirmó que al terminarse una sesión del Ayuntamiento en que pretendió dar cuenta de ciertas irregularidades, el alcalde le injurió en tal forma que, obcecado y sin propósito de menospreciar la autoridad del alcalde, le abofeteó.

Toda la prueba fué favorable para el procesado, tanto que el defensor renunció a las declaraciones de los testigos de descargo.

La Sala dictó sentencia en que no se aprecia el delito de atentado a la autoridad, sino uno de orden público, por el cual se condena al Sr. Redón a cuatro meses de arresto mayor, 125 pesetas de multa y las costas.

Es de suponer que se le aplique los beneficios de la nueva ley de condena condicional.»

**

De *La Cruz*, d'aquesta ciutat:

«La Sala de esta Audiencia Provincial dictó ayer sentencia en la causa instruida al concejal suspendido del Ayuntamiento D. Pedro Redón.

Según nuestras noticias, el fallo se basa en las conclusiones del Ministerio fiscal y se califica el hecho de un delito de *desordenes públicos*, condenando a su autor a la pena de cuatro meses y un dia de arresto mayor, multa de 125 pesetas y pago de las costas.

Además se pasará el tanto de culpa al Juzgado municipal por el asunto de la bofetada.»

**

De *Foment*, de Reus:

«L'amich Pere Redón, regidor de Tarragona, ha sigut condemnat ab quatre

mesos de presó y pagament d'una multa, en el judici que se l'hi ha seguit. L'arcade caciquista de la ciutat veïna, al acabament d'una sessió tumultuosa, va inferir un agravi a n'en Pere Redón y aquest, ofès, l'abofetejà. Realment sembla extranya una condemna a presó en la persona d'un elegit pel poble y posser es que fora ocasió aquesta, pera demanar, com proposava un confrare barceloní, una certa inmunitat pera's representants de la ciutat, una certa protecció contra's rigors de la Llei, en delictes que sols entren en la categoria d'incidents polítics, d'apasionaments motivats per l'honorada defensa d'interessos municipals.

La sentim com a propia la condemna del amich Redón. A n'ell no ha d'arredralo, que en el seu cautiveri, l'acompanyarà la consideració de tots els catalans y a de tots els homes de cor. Y al fi y al cap, com a recompensa, li queda la comparansa que l'opinió ha fet entre ell y l'arcade caciquista, quedant en Redón honorat, considerat, apreciat y respectatissim.»

Plàtiques quaresmals

Els sermons

Es en la Quaresma quan ab més activitat y fins ab més competència se'n fan de sermons en les esglésies. Els que assiduament hi concorren en aquelles prediques, ja casi se's saben tots com el pare nostre. Sempre en ells se diu lo mateix. Veureu que la trona sembla una taula d'una escola, ont hi van passant un per un tots els deixables a explicar la llisso, fent-ho tots diferentment, però convergent en un mateix punt.

A voltes algun dels oradors sagrats, ab eloquència molts, no hi ha perquè negar-ho, toca altres punts que no deuen ésser objecte de comentaris en un lloc sagrat. Y ho fa bé o ho fa malament; la qüestió es que i públic calla, sense fer cap demostració ni en bé ni en contra, perque encara no es moda l'aplaudir o protestar en les esglésies.

Veus aquí un dels errors, mes grossos dels ministres del Senyor, al no voler que sia disutit lo que an'ells els hi dona la gana de fer empassar al públic desde una trona. L'home qu'està verdaderament compenetrat dels seus ideals, accepta, si la ocasió se li presenta, la discussió de lo que sosté, apurant tots els arguments irrebatibles pera salvar y defensar les seves raóns. Això els senyors de la iglesia Catòlica no ho fan; Hensen una paraula, un pensament, una idea, y un cop fet això, no s'hi amoinen gens ni gaire en lo que han dit. Si ha sortit bé, bueno, y si no hi ha sortit, també.

Creuen els lectors que si's concedís la paraula, durant el sermó o en sent acabat, a qui la volgués demanar pera refutar tot lo que ha dit el predicador, que no's veurién aquets obligats a rectificar sempre? Y si no, dieu, quins arguments solids presenten ells pera probar la veritat de tot lo que diuen? Creguéu que a voltes a un fins li escapa una discreta rialla, sentint les oracions troneres. Aquells homes majora d'edat, diuen unes coses en els seus sermons que ni pera dir als nois de sis o set anys son prou pera ferlo hi empassar.

Els sermons son un esplai pera'ls qui's fan. Els oients que tot ho creuen basta que ho digui un minstre del Senyor, no estan capacitats de tot lo que deurien; d'altra manera no serien tan cànclits de empassar-se a ells clucs molta cosa que fins el menos expert comprén que no pot ésser veritable.

Els únics que'n poden fer bons sermons y qu'hem d'escoltar y obeir, son els nostres pares, que'n han portat al mon y per l'amor paternal, ens guiaran sempre pel bon camí.

No us ho sembla també així, amics lleidors?

Doncs ja sabeu a que atendre.

NAS DE PRUNA.

prosa, del que n'es autor el nostre estimat amic y col·laborador En J. Jové. Y també sabem que un company nostre està acabant una obra pera estrenar en el propi Centre, a ser possible durant aquesta temporada.

Mes endavant ja donarem mes detalls.

Centre Català

La Secció dramàtica d'aquest Centre va inaugurar la temporada de Quaresma el darrer diumenge, posant en escena les conegudes sarsueles «Mariá de los Angeles» y la «Gente Séría», rebent bastants aplaudiments tots els aficionats d'aquell Centre.

Pera'l diumenge vinent están anunciadades altres dues sarsueles del gènere chico.

Una aclaració

La Comissió organitzadora de l'enterro de Carnestoltes, o siga *La Familia*, ens prega públicament les ratlles que'n remet, a l'objecte d'klärar quelcom d'erroni que's diu desde les pànes de *La Reconquesta* referent al esmentat acte, a quina petició accedim gustosament.

Pera l'*Ingénuo*.

Quan s'escriu quelcom pera'l públic, senyor *Ingénuo*, s'ha de tenir molt de cuidado en que lo que s'escriu sigui veritat, a l'objecte de informar degudament als lleidors. Ens heu fet agafar la ploma perque hem vist en vstre escrit de *La Reconquesta* que, posser fiosantvos en aquell conegut refrà *al revés te lo digo para que me entiendas*, posser sou vos que's feu acreedor a un bitllot sense tornada pera Sant Boi.

Pére, diéunos y probéunoshó: Quan el Centre Federal ha estat organitzador del tradicional enterro *de Carnestoltes*? Vos que ho llensem a la publicitat, tenui el deber de probarho y, com que no ho fareu, perque no es cert, tenui l'obligació de rectificarho, pera deixar les coses a son lloc.

Que nosaltres, els de *La Familia*, n'siguem socis d'aquella entitat, com ne som, no hi vol dir res. Que per ventura *La Reconquesta* respondria de l'article vostre, senyor *Bisturi*, ai, senyor *Ingénuo*, encara que'n fossiu el *factotum* de aquell setmanari?

De lo demés que dieu, casi no val la pena de parlarne. Es l'eterna cansó dels que veuen la palla a l'ull ajé y no saben véure una víga en el propi.

Al concorrer a l'enterro de S. M. Carnestoltes els dos Ateneus, el Centre Català y altres societats de Tarragona (representacions, naturalment), no ho creuix el senyor *Ingénuo* que'n denigrin de la manera que ell vol suposar. En una festa d'ambient popular hi caben tots, tots e's amics de la broma.

En certes classes d'actes si que'n denigren els que hi concorren puig, al presenciarlos acudeixen al pensament de molts espectadors les paraules: hipocrisia, miseris humanes, falsedat!

Compren el senyor *Ingénuo* lo que li diem ab tota la nostra ingenuitat?

Doncs... no reincideixi en lo de Sant Boi.

LA FAMILIA.

De teatres

Centre Federal

Altra vegada la Secció dramàtica del nostre Centre ha organitzat una sèrie de funcions pera aquesta Quaresma.

Se començaran el diumenge vinent y es posaran en escena les conegudes y aplaudides comedies en un acte «El dit del general» y «Aventures d'un carboner», en quines obres se guanyen molts aplaudiments tots quants aficionats hi prenen part.

Aquesta temporada superarà a les anteriors, per la varietat de les obres que la Secció donarà a conèixer.

Sabem que en breu s'estrenarà en aquesta societat, un drama català y en

ARTHUR J. PALAU.

Vendrell, Mars 1909.

Plecs y esquinsades

Se ns assegua y nosaltres ho creiem perque no es cap cosa de l'altre mon, que el Sr. Director de *Guia Congregació catòlica local* va moure les de sant Quin-

GRAN HOTEL CONTINENTAL

Marti y Redón

APODACA 30.—ELEFONO, 5—TARRAGONA

Establishment de primer ordre completament nou y construit exprés pera hotel. Situació inmejorable aprop de l'estació y del port. Habitacions estucades. Magnífiques terrasses ab vistes al mar y al camp. Llum elèctrica. Quarto de bany y ducha. Quarto fose per fotògrafs. Salons de lectura y pera visites. Autogarage. We'rclossets. Cafè restaurant.

Higiene y confort modern. Servei de gran lux pera banquets.

LÍNEA REGULAR DE GRANS VAPORS.

IBARRA Y COMPAÑÍA SOCIETAT EN COMANDITA
SEVILLA

Pera Valencia, Alacant, Cartagena, Aguiles, Almeria, Málaga, Cádiz, Sevilla, Bonanza, Huelva, (admetent càrrega pera Ayamonte y Isla Cristina), Vigo, Marín, Villagarcía, Carril, Corunya, Ferrol, Riveadeo, Gijón, Avilés, Santander, Bilbao, Pasajes, Sant Sebastià, Bayona y Burdeus.

Servei ràpid eventual pera l' Nort d'Espanya, ab escala en els ports de Valenoia, Alacant, Málaga, Cádiz, Sevilla, Vigo, Corunya, Santander y Bilbau.

S'admet càrrega y passatgers a preus redunts.

Sortirà d'aquest port el pròxim dijous dia 11 el magnific vapor espanyol

Cabo Nao

de 2.500 tonelades, capitá En Antoni Astorquia. Admetent càrrega y passatgers pera's esments ports. S'admet càrrega en la mateixa.

Consignatari a Tarragona: En MARIAN PEDES.

PALLEJÁ-FOTÓGRAF UNIÓN, 48

Casa fundada en 1863

Edifici construit exprés pera fotografia

GRAN FÁBRICA DE CALSÁT PERA PÁRVULS

— DE —

CAVALLÉ Y MARQUÉS

CASA FUNDADA EN 1889

Afores de S. Francesc, 94
TARRAGONA

CARNICERÍA

DE

30000 30000

30000 30000

Carn fresca de bou, moltó y anyell.

Se serveixen tota classe d'encàrrecs y provisións.

Cos del Bou, nombre 18

Tarragona

FÁBRICA DE BRAGUERS

Y DE

Aparells ortopédics (trençats)

Son molts els que venen braguers pero molt pochs els que n'saben construir. Costa molt colocar un braguer, pero mes encara saberlo construir, puig avans de colorars-lo b'és indispensable saberlo construir perque sense la ricacia y practica de construcció mal se pot adquirir la de colociació.

No us deixeu atraure per aqueixos aplicadors de braguers que, desconeixent per complir la construcció, anuncien la radical curació de les hernies o trenquadures.

El BRAGUER ARTICULADOR REGULADOR sistema Montserrat, es el mes práctic y modern per la retenció o curació de les hernies per cròniques y rebelds que s'aguanten.

Grans existències de braguers petits de goma pera la radical curació de les hernies congenitàs o de l'infància y tot lo que's refereix a Cirurgia y Ortopedia.

CASA MONTSERRAT, UNIÓN, 34.—TARRAGONA

CLINICA Y CONSULTORI

pera las enfermetats de la dona

Vies urinaries, Cirugia operatoria, parts electroterapía y anáclisis
micro-químic d'orina y productes patològics

BAX LA DIRECCIÓ DEL

DOCTOR RABADÁ

Ex-intern de l'Hospital de Santa Creu, ex-ajudant de la Policlínica
del Doctor Fargas y Metge de les Cases de Socors de Barcelona

Consulta

De 10 a 12 y de 5 a 7.—Pera obrers, de 7 y mitja a 8 y mitja nit.—Pera les pobres
franca, los dilluns, dimecres y dissabtes de 12 y mitja a 1 y mitja.

RAMBLA CASTELAR, 31, PRINCIPAL

BODEGA VINÍCOLA

DALMAU Y NIN

Especialitat en vins de taula, Priorat, País y generosos a preus mòdics.
Únic deposit a Tarragona dels acreditats vins dels magatzems de Xerez Sanchez Romate,
els quals s'expediran a preus sumamentals econòmics.
SE SERVEIX A DOMICILI
Teléfon nom. 67

3, S. Agustí, 3.—Tarragona